

[Justitsministeren.]

heder, hvad enten de er stiftet før eller efter Lovens Ikrafttræden.

Ordføreren (Godskesen): Det er en Misforstaaelse, naar enkelte ærede Medlemmer synes at have faaet den Opfattelse, at vor Fremhævelse af Realkreditens Betydning er en Tagen Parti for Kreditor alene imod Debitor. Forholdet er, at Hævdelse af Realkrediten ikke alene er i Kreditors Interesse, men ogsaa i allerhøjeste Grad i alle Debitorenes Interesse; thi hvis Realkrediten rokkes, vil det bevirke, at Kapitalen trækker sig tilbage fra de paagældende Anbringelser. Saa kan Folk ikke faa de Penge at laane, som de ellers kunde have faaet; og det er dette, som i allerhøjeste Grad og ganske særlig vil gaa ud over Debitorerne.

Overfor den højtærede Minister vil jeg blot bemærke, at de Betragtninger, den højtærede Minister fremsatte om Forskellen mellem villiesbestemt Pant og Retspant, er jo de samme, som vi har fremsat. For saa vidt er der altsaa Enighed mellem den højtærede Minister og os. Men jeg maa fastholde, at naar man nu giver en Regel, hvorefter Retspant kan afkræftes, bør den ikke have tilbagevirkende Kraft. Den højtærede Minister fremhævede, at f. Eks. Straffelove var man overordentlig betænkelig ved at give tilbagevirkende Kraft; det kunde man ikke gøre. Men jeg hævder, at noget lignende maa gælde, hvor der er Tale om Indgreb i bestaaende Rettigheder. Den Mand, der en Gang har en Ret, som er lovlig stiftet, maa være sikker paa at kunne beholde denne, saa den ikke berøves ham ved senere Indgreb fra Lovgivningsmagtens Side. Der ligger Forskellen mellem den højtærede Ministers og vor Opfattelse, og vi beklager altsaa, at den Enighed, som vi kunde opnaa med den højtærede Minister, ikke kunde strække sig videre end til de kommende Retspanterettigheder, ikke derimod til de bestaaende.

Jensen (Aale): Jeg vil gerne i Anledning af den ærede Ordførers Udtalelse om Realkrediten og Kreditorernes Interesse spørge den ærede Ordfører: Hvilken Interesse kan en Kreditor have i at bevare en Fordring, som intet er værd?

Justitsministeren (Zahle): Realkrediten kan ikke paa nogen Maade eller i noget Omfang rokkes ved, at Lovgivningen giver Adgang til Afkræftelse af gamle Udlæg overfor en Tvangsakkord. Der er med det

Omfang, Loven vilde faa, saaledes som jeg nu ønsker den, slet ikke Tale om, at den i mindste Maade kan angribe Realkrediten. Realkrediten strækker sig saa vidt, som den efter sit eget Skøn kan gaa, beregner selv sine Sikkerhedsmuligheder og berøres slet ikke ved, at man kan afkræfte Udlæg; thi Udlæg er netop ikke gjort paa Grundlag af et Pantebrev, men paa Grundlag af en exigibel Dom for en simpel Fordring. Og netop i disse Krisetider — nu kommer jeg til det andet Spørgsmaal — gælder det om, at man med den Hjælp, som Lovgivningsmagten finder det rimeligt og rigtigt at yde, virkelig hjælper Debitor og ikke de mest paagaaende Kreditorer. Men det sidste gør man, hvis man lader de gamle Udlægshavere faa Ret til at tilegne sig den Hjælp, som Statsmagten kan yde Debitor gennem en Tvangsakkord.

Ordføreren (Godskesen): Til den højtærede Minister vil jeg sige, at jeg ikke har paaberaabt mig Hensynet til Realkrediten, for saa vidt der var Tale om Retspant. Dette Hensyn har vi i høj Grad paaberaabt os — og vi mener med Rette —, for saa vidt Talen er om villiesbestemt Pant, derimod ikke med Hensyn til Retspant. Jeg har netop fremhævet, at her var en meget væsentlig Forskel mellem villiesbestemt Pant og Retspant, Udlæg. Det, vi paaberaaber os her, naar vi ikke vil gaa saa vidt med Hensyn til Retspant, som den højtærede Minister vil, er den velerhvervede Ret. Den paagældende, som allerede nu har gjort Udlæg, har en Ret, og den bør man ikke ved senere Lovgivning med tilbagevirkende Kraft tage fra ham.

Paa den Forespørgsel, der blev rettet til mig af det ærede 6te Medlem for 5te Kreds (Jensen [Aale]), vil jeg svare, at her er der ikke Spørgsmaal om at bevare en Ret, som intet er værd; det er netop Spørgsmaalet, om den er noget værd, om den vil blive noget værd, og det er det, vi ikke mener at kunne foregribe.

Justitsministeren (Zahle): I Tider som disse bør det ikke være Udlægshaverens Ret at kunne lure paa, om der skulde blive ydet Debitor en Statshjælp, som Udlægshaveren kunde tilegne sig.

Veistrup: Jeg forstaar ikke, hvorfor den ærede Ordfører fremførte Hensynet til Realkrediten, naar den ærede Ordfører selv erkender, at det Ændringsforslag, som her er stillet fra Mindretallets Side, ikke har noget med dette Spørgsmaal at gøre.